

[Justitsministeren.]

henviser herom til den af Folketingets Udvalg den 29. Marts 1927 afgivne Betænkning, hvori det hedder, at der i hele Udvalget har gjort sig meget stærke Betæneligheder gældende med Hensyn til de foreslaaede Nedlæggelser af Retskrede; dette gjaldt i særlig Grad Nibe Retskreds.

Sammenlægningen vakte ogsaa Utilfredshed hos den lokale Befolkning, og da Stillingen som Dommer i Retskredsen blev ledig den 1. November 1941, modtog Justitsministeriet et Andragende fra Nibe Byraad om Genoprettelse af de to tidligere Retskrede.

Andragendet var bl. a. begrundet med, at Indbyggerantallet i Retskredsen nu udgør over 42 500. Endvidere henviste Byraadet til, at de store Afstande til Hovedtingstedet i Forbindelse med de ikke mindst for Tiden særdeles vanskelige Trafikforhold var til stor Gene for Befolkningen. Fra den østlige, tæt befolkede Del af Retskredsen er der saaledes henved 50 km til Løgstør, og Retskredsen har i det hele en Udstrækning omtrent som Lolland.

Navnlig føles det som en Ulempe, at Tinglysningsvæsenet er samlet i Løgstør, saaledes at Eftersyn af Bøger og Dokumenter for hele Retskredsen maa finde Sted der, hvortil kommer, at der ikke længere er ansat nogen Fuldmægtig ved Kontorafdelingen i Nibe.

Andragendet var anbefalet af saa godt som alle Sogneraad i den tidligere Nibe Retskreds samt af Aalborg Amtsraad.

Justitsministeriet har forhandlet med Nibe Byraad om Lokalespørgsmaalet, og dette vil blive løst fuldt ud tilfredsstillende ved Byraadets Hjælp.

Ved Genoprettelsen vil Staten faa en aarlig Merudgift paa ca. 9 700 Kr. foruden nogle mindre Udgifter een Gang for alle til Anskaffelse af Inventar, til Flytning o. lign. Da Udgifterne ved Genoprettelsen saaledes er ret beskedne, og da Sammenlægningen har paaført den stedlige Befolkning betydelige Ulemper og Udgifter, har Justitsministeriet ment, at man bør imødekomme Befolkningens Ønske. Dette synes under Hensyn til Retskredsens betydelige Udstrækning og Indbyggerantal fuldt berettiget.

Jeg henviser i øvrigt til de Bemærkninger, som ledsagede Lovforslaget ved dets Fremsættelse i det andet høje Ting, samt til den af Landstingsudvalget afgivne Betænkning. Som det fremgaar af denne Betænkning, fremkom der i Landstinget fra et Mindretal forskellige Indvendinger mod Lovforslaget.

Mindretallet støttede sig for det første til den før omtalte almindelige Bestræbelse for en Indskrænkning af Dommerembedernes Antal, navnlig ogsaa fordi det skulde være af Betydning for Dommerstandens Kaar at faa færre, men større og bedre Embeder. Hertil maa jeg bemærke, at ingen er mere interesseret end jeg i, at der skabes forsvarlige Kaar for Dommerne; men jeg mener, at Bestræbelserne herfor bør have en meget større Rækkevidde og slet ikke kan sættes i Forbindelse med det foreliggende lille Lovforslag. Ogsaa for Dommerstanden og Dommerfuldmægtigene er det af Betydning, at der er et vist Antal mindre Embeder, som kan opnaas i en nogenlunde ung Alder. Det er kun en fattig Trøst for en dygtig Dommerfuldmægtig, at Dommerembederne søges holdt saa store, at de giver en forholdsvis god Indtægt, naar der er saa faa af dem, at han først kan vente at opnaa Embedet i en meget høj Alder — eller maaske slet ikke. For at opnaa Tilgang af dygtige Kandidater til disse Stillinger er det af mindst lige saa stor Betydning, at der findes mindre Embeder, som kan opnaas paa et tidligere Tidspunkt. Mindre Embeder har desuden den Fordel, at Dommeren kan overkomme at beskæftige sig med alle Embedets forskellige Forretninger og kan komme i nærmere Kontakt med Befolkningen. Dette er en Fordel baade for Befolkningen og for Dommerens Uddannelse.

De to Retskrede, som genopstaar ved Lovforslagets Gennemførelse, hører dernæst slet ikke til de mindste. Selv efter Delingen vil der være 33 Retskrede, som er mindre end Løgstør, og deraf atter 22, som er mindre end Nibe.

Mindretallet i Landstinget var ogsaa inde paa, at Administrationen skulde have tilsidesat Rigsdagens Forudsætning for Sammenlægningen i 1927, ved at man ikke senere har flyttet Hovedtingstedet og en Del af Tinglysningsvæsenet til Nibe, men derimod har samlet Skifte- og Oppebørselsagerne i Løgstør.

Jeg kan ikke anerkende Berettigelsen af disse Klager. Af de Betænkninger, der i 1927 blev afgivet af Folketingets og Landstingets Udvalg, fremgaar det alene, at Rigsdagen ønskede Spørgsmaalet om Hovedtingstedets Beliggenhed taget op til fri, saglig Overvejelse ved indtrædende Embedsledighed, og dette er ogsaa sket; det skyldes en indgaaende saglig Overvejelse, naar Ministeriet ved Dommerskiftet i 1931 bestemte sig til at lade Hovedtingstedet forblive i Løgstør. Hvad Tinglysnings-